

Trashëgimi e garantuar (1:11–14)

Ndoshta ju kujtohet se si jeni ndjerë në fëmijëri kur, në pritje të merrni diçka që ju ishte premtuar, nuk ju zinte gjumi nga gëzimi.

Finias nuk mundi të flinte. Ai u bë gati për rrugë para se të lindte dielli. Kishte marrë çantën dhe po priste te dera, gati për të filluar ditën. Ishte viti 1820. Finias do të shikonte më në fund ishullin e tij.

Ishulli i ishte dhuruar Finiasit nga gjyshi i tij. Kur lindi, Finiasit iu dha tapia e një ishulli në Konektikat të quajtur Aivi. Ai kishte dëgjuar për ishullin nga prindërit e tij që në moshë të vogël. Ata bënë shaka me Finiasin dhe i luteshin që të mos i harronte kur të bëhej pronar i pasur. Finias ishte rritur duke ëndërruar për ishullin e tij dhe mezi priste ditën kur ta shikonte. Ai do të kishte pronën e vet, do të ndërtonte një shtëpi të bukur, do të kujdesej për fermën dhe do të rriste bagëti.

Në goftë se do të zotëronit një ishull, a nuk do të donit ta shikonit? Sigurisht që do të donit. Edhe Finias iu lut prindërve që ta çonin të shikonte ishullin. Më në fund, i ati pranoi. Në verën e vitit 1820, at e bir filluan udhëtimin për në ishullin e Finiasit.

Sapo u nisën, Finias filloi të pyeste: «A po i afrohem? A mund ta shikojmë nga maja e kodrës tjetër?» I ati vazhdonte t'i thoshte se së shpejti do të ishin atje.

Më në fund, i ati tregoi me gisht një pyll dhe i tha: «Është mbrapa atyre pemëve». Finias i kërceu

nga qerrja dhe vrapoi në drejtim të pemëve. Pa hezituat, ai vrapoi nëpër pyll për të parë ishullin e tij. Kur doli nga pylli, më në fund, mundi të shikonte ishullin e tij Aivi.

Finias shtangu nga ajo që pa. Ishulli i tij Aivi nuk ishte më shumë se dy hektarë tokë moçalore e mbushur plot me gjarpërinj. Për vite me radhë i kishin thënë se ishulli i tij ishte toka më e zgjedhur në gjithë Konektikat, por kjo nuk kishte qenë gjë tjetër veçse një shaka e hidhur, një mashtrim mizor. Finias iu kthye dhe pa të atin, i cili po qeshte me të madhe.

Finias nuk qeshi. Ai kurrë nuk do ta harronte atë ndjenjë. Ndjenja e humbjes nuk i shqitej. Ai kurrë nuk e mori veten nga boshllëku që ndjente për shkak të mashtrimit. Në fakt, Finias iu bë i suksesshëm në tregti dhe këtë e realizoi duke mashtruar njerëzit.

Shprehja e tij: «Çdo minutë lind një viktimë të mashtrimit» u bë e famshme dhe ai e kaloi jetën duke treguar se sa e vërtetë është kjo shprehje.

A nuk ju vjen keq për një djalë që ëndërronte për trashëgiminë e tij dhe më në fund zbulon se nuk ka fare trashëgimi? Disa prej jush e dini se si është, sepse mund të kenë pësuar një gjë të ngjashme. Mund të mos ju jetë premtuar një ishull, por u është premtuar diçka tjetër. Keni pasur një ëndërr e cila kurrë nuk u realizua.

Ndoshta dikush ju dha fjalën për martesë, por nuk e mbajti dhe ju la zemërthyer. Ndoshta e kaluat

shumicën e viteve në një vend pune, duke shpresuar për një vend më të mirë, të bazuar në një premtim të gënjeshtërt të punëdhënësve tuaj. Ose, shpresonit të punonit atje deri sa të dilnit në pension, por ju pushuan nga puna ose kompania mund të ketë falimentuar para se të dilnit në pension.

Jetojmë në një botë premtimesh të pambajtura dhe ëndrrash të shkatërruara. Është një botë në të cilën e ardhmja nuk është e njëjtë me ëndrrat tona. Kjo botë na premtonte «ishuj» që na zhgënjëjnë.

Premtimet që jep Perëndia janë ndryshe. Perëndia kurrë nuk bën premtime që nuk mund t'i mbajë. Premtimet e tij nuk mbeten kurrë të paplotësuara. Te Hebrejve 10:23 thuhet për Perëndinë: «Besnik është ai që premtoi». Mund t'u besojmë premtimeve të Perëndisë. Perëndia jo vetëm që është besnik, por gjithashtu mund t'i besojmë edhe faktit se Perëndia ka fuqinë të bëjë çdo gjë që ka premtuar (Romakëve 4:21).

Lexojmë te Efesianëve 1:3–14 se Perëndia na ka bekuar me çdo bekim frymëror në Krishtin. Ky është premtimi i Perëndisë për ne dhe shumica e këtij premtimi është plotësuar tashmë.

Ai na ka bërë njerëzit e tij të zgjedhur (1:4) dhe na ka birësuar si fëmijët e Tij (1:5). Ai na ka shpenguar me anë të gjakut të Jezusit (1:7) dhe na ka garantuar faljen e mëkateve (1:7). Ai ka bërë të teprojnë ndaj nesh pasuria e hirit të Tij (1:7–8). Ai na ka bërë të njohur misterin e vullnetit të Tij (1:9) dhe na ka vulosur me Frymën e Shenjtë (1:13).

Perëndia na ka siguruar se në Krisht kurrë nuk do të mashtrohemi përsa i përket trashëgimisë sonë. Fryma e Shenjtë «është kapari i trashëgimisë sonë, për shpengimin e plotë të zotërimit të blerë, për lëvdim të lavdisë së tij» (1:14).

Perëndia u siguron njerëzve të Tij një trashëgimi të pabesueshme që do të sjellë lavdi ndaj Tij përjetë.

TË QENËT NË KRISHT ËSHTË BAZA PËR TRASHËGIMINË TONË

Vini re se çfarë tha Pali për rëndësinë e të qenit në Krisht. Kristianët hebrej u zgjodhën «në të» (1:10–11). Ata ishin të parët që shpresuan «në Krishtin» (1:12). Kristianët johebrej u përfshinë në Krisht pasi dëgjuan dhe besuan ungjillin (1:13). Ata, gjithashtu, «u vulosën me Frymën e Shenjtë të premtimit, i cili është kapari i trashëgimisë tonë» (1:13b–14a).

Në vargjet 1:11–14 Pali thekson qenien në

Krisht. Në fakt, shprehja «në Krisht» si dhe forma të ngjashme të saj gjenden nëntë herë në vargjet 1:3–14. Të gjitha këto vargje përcjellin të vërtetën se vetëm ata që janë në Krisht do të mund ta zotërojnë një trashëgimi të tillë.

Do ishte me përfitim të ndalonim dhe të bënim një pyetje të rëndësishme: cili është kuptimi i shprehjes të hysh «në Krisht» dhe si mund ta marrësh premtimin e trashëgimisë?

Bashkë me vargjet 1:3–14 të Efesianëve mund të doni të rikujtoni këto vargje:

Po a nuk e dini se ne të gjithë që u pagëzuam në Jezu Krishtin, u pagëzuam në vdekjen e tij? Ne, pra, u varrosëm me të me anë të pagëzimit në vdekje, që, ashtu si Krishti u ringjall prej së vdekurish me anë të lavdisë së Atit, kështu edhe ne gjithashtu të ecim në risinë e jetës (Romakëve 6:3–4).

Gjatë pagëzimit ne shkojmë në Golgota. Gjatë pagëzimit bashkohemi me Krishtin në kryq dhe pagëzohemi në vdekjen e tij. Ashtu si tha Krishti në kryq: «U krye», në pagëzim jeta jonë e mëparshme mbaron. Gjatë pagëzimit varrosemi me Të. Gjatë pagëzimit ringjallemi me Të në një jetë të re.

Ne pagëzohemi nga besimi në Krisht. Kjo është mënyra se si arrijmë të jemi «në Krishtin». Kjo është mënyra se si marrim çdo bekim frymëror, duke përfshirë edhe trashëgiminë.

Dua që të mbani mend dy të vërteta. Së pari, jashtë Krishtit, e vetmja gjë e përjetshme që mund të merret është dënimi. Kur të vijë, Jezusi do të sjellë «hakmarrje kundër atyre që nuk njohin Perëndi, dhe atyre që nuk i binden ungjillit të Zotit tonë Jezu Krisht. Ata do të ndëshkohen me shkatërrim të përjetshëm,...» (2 Thesalonikasve 1:8–9). Së dyti, në Krisht, merret çdo bekim frymëror, duke përfshirë trashëgiminë dhe jetën e përjetshme. Të qenët në Krisht përbën bazën për trashëgiminë tonë.

MARRJA E FRYMËS NA JEP SIGURINË E TRASHËGIMISË SONË

«Në të edhe ju, pasi e dëgjuat fjalën e së vërtetës, ungjillin e shpëtimit tuaj, dhe pasi besuat, u vulosët me Frymën e Shenjtë të premtimit, i cili është kapari i trashëgimisë tonë» (1:13–14a). Çfarë na thuhet këtu për Frymën e Shenjtë?

Së pari, *Fryma e Shenjtë është vula në jetën e një kristiani*. Të gjithë e dimë se ç'është vula e noterit. Noteri qëndron dëshmitar i firmosjes së një dokumenti dhe pastaj vendos vulën e tij në dokument

për të treguar vërtetësinë e tij. John MacArthur komentoi:

Vulosja për të cilën Pali flet këtu lidhet me një shenjë zyrtare identifikimi që vendosej në një letër, kontratë apo dokumente të tjera të rëndësishme. Vula zakonisht bëhej prej dylli të nxehtë, që vendosej në dokument dhe pastaj stampohej me një unazë, në të cilën ishte e gdhendur vula.

Vulat në botën e lashtë shprehnin:

1. *Pronësi*. Vulat shërbenin si shenjë për kafshët apo për skllëverit. Ato ishin si një vulë në një libër që tregon pronarin e vërtetë. Fryma e Shenjtë vjen për të banuar te një kristian për të treguar se ai është tani prona e Perëndisë.

2. *Mbrojtje*. Një vulë zyrtare e vendosur në një objekt i paralajmëronte njerëzit se objekti mbrohej nga pushteti dhe fuqia e personave të përfaqësuar nga vula. Pilati vulosi varrin e Jezusit (Mateu 27:62–66). Vula i paralajmëronte njerëzit të mos e lëviznin gurin. Ajo ishte një paralajmërim se varri mbrohej nga pozita dhe pushteti i Pilatit. Fryma e Shenjtë te kristiani shërben si paralajmërim për Satanin dhe për të gjitha fuqitë e së keqes se ky person mbrohet nga Perëndia.

3. *Vërtetësi*. Vula vërtetonte se objekti i vulosur ishte origjinal. Kujtoni, p.sh., se në treg shiten shumë pantallona që kanë një vulë «Lewis», por pak prej tyre janë origjinale, të prodhuara nga kjo firmë. Fryma e Shenjtë te kristiani vërteton se ai është me të vërtetë fëmija i Perëndisë (origjinal, jo kopje e tij), një trashëgimtar i trashëgimisë.

Në qoftë se jeni në Krisht, jeni vulosur me Frymën e Shenjtë. Kjo nuk është pa rëndësi. Fryma vërteton se jemi prona e Perëndisë, se Perëndia na mbron me fuqinë e Tij dhe se jemi trashëgimtarë të vërtetë të trashëgimisë.

Çertifikatat e lindjes janë dokumente me rëndësi, apo jo? Sa herë që na duhet të marrim një pasaportë, patentën apo sa herë që aplikojmë për një vend pune apo për t' u pranuar në një shkollë, duhet të paraqisim çertifikatën e lindjes, bashkë me dokumente të tjera. Kur kjo botë të mbarojë dhe kur të dalim para Perëndisë, në ditën e gjykimit, Ai nuk do na kërkojë të paraqisim çertifikatën e lindjes apo dokumente të tjera identifikimi. Perëndia do të shohë për vulën e Frymës së Shenjtë. Fryma është vula e vetme që vjen vetëm prej Perëndisë dhe që Perëndia ua jep vetëm atyre që janë në Krisht.

Së dyti, *Fryma e Shenjtë është kapari i tra-*

shëgimisë tonë. Në tre vargje të ndryshme Pali i referohet Frymës së Shenjtë si kapar. Te 1:14 Fryma përshkruhet si kapari i trashëgimisë sonë. Te 2 Korintasve 1:22 thuhet se si Perëndia «na vulosi dhe na dha kaparin e Frymës në zemrat tona», për të garantuar atë që do të vijë. Pali përsëriti te 2 Korintasve 5:5 se Perëndia «na dha edhe kaparin e Frymës».

Fjala që Pali përdori (kapar) ishte e zakonshme në ato kohë dhe i referohej një depozite apo një pagese në dorë. Kapari ishte pjesë çmimit të blerjes së diçkaje dhe garantonte se pjesa tjetër e pagesës do të bëhej në kohën e duhur.

Cili është kuptimi i plotë i pohimit se Fryma e Shenjtë është kapari i trashëgimisë sonë? Perëndia do që të jemi të sigurt se do ta marrim trashëgiminë e pabesueshme të ruajtur për ne, fëmijët e tij. Ai është «një trashëgim i paprishshëm, i panjollë dhe i pafishkur, që është ruajtur në qiej për ju» (1 Pjetër 1:4).

Perëndia do gjithashtu që të shikojmë se ajo që kemi tani në Krisht është vetëm një provë e shijes së asaj që do të vijë. Mendoni për gëzimin që provuat, kur morët vesh se mëkatet tuaja u falën. Mendoni për mrekullinë që provoni gjatë adhurimit të Perëndisë me kristianët e tjerë. Mendoni për dashurinë, gëzimin, paqen dhe frytin e Frymës së Shenjtë që është shfaqur në jetën tuaj deri tani. Mendoni për gjithçka që Perëndia ka bërë në jetën tuaj, që kur u bëtë fëmijët e Tij dhe mendoni për një gëzim shumë herë më të madh. Prapë, kjo nuk ka të krahasuar me atë që Perëndia ruan për ju.

Kristianët nuk do të përfundojnë si Finiasi me ishullin e tij. Jeta nuk do të jetë një shaka e keqe apo një zhgënjim i madh në fund. Ato që kemi tani në Krisht janë vetëm kapari. Janë vetëm një hije e zbehtë e trashëgimisë që Perëndia na ka premtuar.

QËLLIMI I TRASHËGIMISË SONË ËSHTË LAVDËRIMI I PERËNDISË

Fryma e Shenjtë «është kapari i trashëgimisë tonë, për shpengimin e plotë të zotërimit të blerë, për lëvdim të lavdisë së tij» (1:14). Fjalët e Palit në vargjet 1:3–14 tingëllojnë me lavdërim ndaj Perëndisë. «I bekuar qoftë Perëndia, Ati i Zotit tonë Jezu Krisht: (1:3). Vargu 6 jep lavdërim për lavdinë e hirit të Perëndisë. Vargu 12 përmend «lëvdimin e lavdisë së tij». Vargu 14 pohon se qëllimi i shpengimit, qëllimi i shpëtimit, qëllimi i bërjes së

atyre në Krisht si pronë e Tij dhe qëllimi i trashëgimisë së plotë të dhënë ndaj tyre është «lëvdimi i lavdisë së tij».

Në fillim Perëndia tha: «Ta bëjmë njeriun sipas shembëlltyrës sonë dhe në ngjasim me ne» (Zanafilla 1:26). Perëndia pati si qëllim të krijojë njerëz që do të tregonin lavdinë e Tij, karakterin e Tij dhe imazhin e Tij në jetën e tyre. Ai deshi që njerëzit që do ta lavdëronin, t'i shërbenin dhe të përpiqeshin t'i ngjanin Atij.

Megjithatë, mëkati erdhi dhe e shformoi shembëlltyrën e Perëndisë të njeriut. E gjithë historia e Biblës dhe i gjithë plani i Perëndisë ka për qëllim që të na bëjë të jemi ata që Perëndia pati si synim që në fillim, kur na krijoi. Perëndia e realizon këtë duke na shpënuar, duke na shpëtuar dhe duke na ribërë në Krishtin.

Trashëgimia jonë është që *të jemi çfarë Perëndia na krijoi të jemi, pra, shembëlltyra e Perëndisë*. Kjo do të ndodhë një ditë. «Shumë të dashur, tani jemi

bij të Perëndisë, por ende nuk është shfaqur ç' do të jemi; por dimë se, kur të shfaqet ai, do të jemi të ngjashëm me të, sepse do ta shohim si është ai» (1 Gjon 3:2). Kur kjo të ndodhë, ne do të lavdërojmë Perëndinë. Pra, qëllimi i trashëgimisë sonë është lavdërimi i Perëndisë.

KONKLuzion

A keni shumë ëndrra të prishura? A ua ka thyer zemrën ndonjë njeri? A keni humbur ndonjë gjë për të cilën keni menduar se do ta keni gjithmonë?

Mos e humbisni shpresën për të ardhmen. Mund të duket se asnjë nuk është i besueshëm dhe besnik, por Perëndia është. Lejojeni t'ju kujtojë se Ai është besnik. Në Krishtin, Perëndia i plotfuqishëm na garanton një trashëgimi të përjetshme dhe madhështore. Është një trashëgimi kaq e mrekullueshme, sa , kur ta merrni më në fund, do të doni të lavdëroni Perëndinë dhe ta falenderoni Atë përjetësisht!

Autor: *Rusty Peterman*
Marrë nga seria: *"Efesianëve"*
© 2003 E VERTETA PER SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara